

Дызайнер і мастачка Алёна ВІТКО:

«НЕ САРОМЕЙЦЕСЯ НАСІЦЬ КАПЯЛЮШ!»

Каб мець свой асабісты стыль, неабавязкова набываць рэчны знакітых замежных брэндаў. Індывідуальнасці вашаму вобразу можа надаць эксклюзіўны капялюш ад айчыннага майстра. Дызайнер і мастачка з Гродна Алёна ВІТКО падзялілася сакрэтамі стварэння галаўных убораў, а таксама расказала, чаму важна мець гэты нязвыклы аксесуар у сваім гардэробе.

З ЧАГО ЁСЁ ПАЧАЛОСЯ...

Па адукацыі мая гераіня — прафесійная мастачка, скончыла педагогічны ўніверсітэт з чырвоным дыпломам. У яе жыцці творчасць была заўсёды, нават калі выйшла замуж і нарадзіла траіх дзяцей, не пакідала захапленняў. Аднойчы яна спаткала сяброўку з Вільнюса ў валеным шаліку (як кажа Алёна, важныя сустрэчы — заўсёды выпадковыя). Ніколі ў жыцці ёй не даводзілася бачыць такой дзіўнай тканіны, вырабленай з натуральнай воўны. Захапілася, паглядзела майстар-класы ў інтэрнэце, накупіла матэрыялу і пачала практыкавацца. Аказалася, што ў тэхніцы валення можна ствараць і адзенне, і капялюшыкі, і розныя аксесуары. Гэта

дало пэўны штуршок у творчым развіцці майстрыхі, бо яна зразумела: яе магчымасці як мастачкі бямежныя.

УСЯ СПРАВА Ў КАПЕЛЮШЫ

— Маё захапленне і талент перадаліся мне ад маёй бабулі, якая ў 1950-х сама шыла капелюшы, сама крухмаліла іх, — карацей, была першая модніца на Данбаскіх шахтах, — пачала Алёна. — Я любіла капелюшы з юнацтва, упрыгожвала іх цікавымі гузікамі, незвычайнымі спражкамі — заўсёды хацела вылучыцца з натоўпу. І раю: не саромейцеся насіць капялюш! Гэта такі аксесуар, які ёсць далёка не ва ўсіх, і шкада, бо ён надае вобразу завершанасць. Таму ў пэўны час усё супала — і захапленне воўнай, і любоў да галаўных убораў.

Па словах Алёны, работа з воўнай і лямцам — гэта працаёмкі працэс, а ёй хацелася, каб капелюшоў было шмат. Мадэльер заўважыла, што яе дызайн цікавы людзям, капелюшы карыстаюцца попытам. Спачатку Алёна працавала як рамесніца, а з 2017 года пачала супрацоўнічаць са знакамітай крамай беларускага адзення «Элема», дзякуючы якой

мастачка-ўніверсал выйшла на рэспубліканскі ўзровень.

— Цяпер гэта не проста творчасць, а ўжо бізнес. Насамрэч, капелюшы — не піражкі, для іх не патрэбныя гарачы цэх і вялікая колькасць людзей. Дастаткова мець два чалавекі, — дзеліцца Алёна.

«МАЯ МАЙСТЭРНЯ — ГЭТА СПАЛЬНЯ І БАЛКОН»

Паступова дызайнер перайшла ад тэхнікі валення да стварэння капелюшоў з фетру, які вельмі падобны да лямцу. У яе калекцыі ёсць шытыя капялюшыкі на кожны дзень — з тканіны, драпавыя, палітовыя, джынсавыя. Алёніна вытворчасць існуе ў хатніх умовах, разгарнуўшыся літаральна, як яна сама кажа, на каленках.

— Мая майстэрня — гэта мае спальня і балкон. Шмат месца не

трэба, — дзеліцца майстрыха. — Аб'ёмы ў нас невялікія, аднак, тым не менш, мы можам ахапіць усю краіну, — тлумачыць суразмоўніца.

Рамесніца дзякуе Богу, што, нягледзячы на каранавірусныя катаклізмы і іншае, попыт на яе вырабы ёсць. Яна ўпэўненая — не перавяліся яшчэ модніцы. Многія пакупнікі знаходзяць Алёну ў Instagram, дзякуючы і высылаюць фота ў эксклюзіўных галаўных уборах яе дызайну. Майстрыха расказвае, што нядаўна ёй пісала адна пакупніца, якой ніяк не ўдавалася падабраць сабе капялюш. А калі ўбачыла ў краме Алёніны творы, то за тры хвіліны вызначылася з пакупкай.

ТЭХНАЛОГІЯ СТАРАЯ, ЯК СВЕТ

Алёна расказвае, што на працягу многіх стагоддзяў тэхналогія

ПАРАДА ПА ДОГЛЯДЗЕ ЗА КАПЕЛЮШОМ

Да галаўнога ўбору трэба ставіцца беражліва. Для захавання неабавязкова выкарыстоўваць адмысловыя каробкі. У Алёны капелюшы размяшчаюцца адзін на адным на паліцы. Пры перавозцы ў чамадане дастаткова пакласці ўнутр што-небудзь мяккае — майку ці рушнік, напрыклад, а палі расправіць. Калі капялюш папсаваўся, неабходна звярнуцца да майстра.

не змянялася. Усе галаўныя ўборы робяцца з дапамогай капялюшнага каўпака. Аснова можа быць фетравая, саламяная, сшытая з тасьмы. Загатоўка нагадвае шапку для лазні. Пасля выраб намочваецца ці вытрымліваецца ў цёплай альбо гарачай вадзе. Будучы капялюш нацягваецца на лакаваную драўляную аснову.

Многія пакупнікі знаходзяць Алёну ў Instagram, дзякуючы і высылаюць фота ў эксклюзіўных галаўных уборах яе дызайну.

— Калі гэта просты капялюш, то з дапамогай праса ён адпарваецца. Калі ж гэта больш складаная мадэль, кепка ці берэт, дзе патрэбна краі загнуць унутр, то выкарыстоўваюцца цвікі, сашчэпкі, кнопкі. Усё ўручную. А пасля, калі выраб падсох, падшываем на машынцы гумку, падкладку ва ўнутраную частку, — расказвае Алёна. — Для дэкору часта выкарыстоўваю брошкі з натуральнай скуры ўласнай вытворчасці. Перад тым як галаўны ўбор адправіцца ў краму, наклеіваюцца бірка і лагатып, — тлумачыць яна.

«Алёна Вітко» — гэта пазнавальны беларускі брэнд. Мастачка стараецца, каб капялюшыкі былі індывідуальныя, калі форма яшчэ можа быць аднатыпная, то дэкор майстрыха прыдумвае розны, — маўляў, каб не было двух «братоў-блізнят».

НАТХНЕННЕ, ПРЫЗНАННЕ І ГУМАННЫ ЦЭННІК

— Калі неабходна зрабіць капялюш, сядзеш і робіш, і натхненне прыходзіць. Іншым разам іду ў краму, убачу стужачку — і ўжо малоецца вобраз... Я бачу форму, разумею, як усё яно павінна

Насамрэч, капелюшы — не піражкі, для іх не патрэбныя гарачы цэх і вялікая колькасць людзей.

выглядаць — гарманічна, немудрагеліста, з густам.

З калекцыяй «Валеныя надзеі» мастачка некалькі разоў удзельнічала ў Grodno fashion show. Яна прадстаўляла вырабы з воўны — паліто, капелюшы, сумкі. Алёна заўсёды адкрытая да супрацоўніцтва, з задавальненнем удзельнічае ў розных культурных мерапрыемствах горада, папулярызуе культуру нашэння галаўных убораў. Яна лічыць, што вельмі важна, каб гэты аксесуар мог сабе дазволіць любы сярэдне-нестатыстычны пакупнік. Цэннік рамесніца не завывшае, гаворыць, што ён гуманны — не хоча абмяжоўваць кола прыхільнікаў свайго таленту.

«ХТО НЕ НОСІЦЬ ГАЛАЎНЫ ЎБОР, МНОГАЕ ГУБЛЯЕ»

— Я не лічу, колькі іх у мяне. Калі шыю калекцыю для крамы, абавязкова пакідаю нешта сабе. Вельмі важна падабраць тое, што будзе пасваць. Я асабіста люблю шыракаполыя капелюшы, фасоны з мужчынскім верхам. Ёсць мадэлі, якія не падабаюцца, бо яны не дужа мне пасуюць. Цяпер вельмі актуальныя панамы, мы іх паставілі ў краму.

Мая гераіня мяркуе: той, хто не носіць галаўны ўбор, многае губляе.

— На твой знешні выгляд могуць не звярнуць увагу, а калі б ты быў у капелюшы — іншая справа! Плюс камфортна сябе адчуваеш, — гаворыць мадэльер. — Мне неяк напісаў у інтэрнэце мужчына, маўляў, а каму ўвогуле патрэбныя вашы капелюшы! (смяецца). Я кажу, што капялюш — гэта не толькі знешні выгляд, гэта яшчэ і камфорт, і засцярога ад розных умоў надвор'я, і нават, калі хочаце, твая палачка-выручалачка, напрыклад, калі трэба схаваць недагледжаныя валасы, — расказвае Алёна.

У будучым мадэльер хоча надаць больш разнастайнасці брэнду. Марыць, каб адраділася культура нашэння галаўных убораў. Грандыёзных планаў не будзе і не плануе быць каралевай моды. Алёна называе сябе не кар'ерысткай, а працаўніцай.

— Мне падабаецца, калі звычайныя людзі, якія любяць прыгожа апранацца, носяць мае капелюшы. Хачу, каб як мага больш людзей мільгала ў галаўных уборах і радавалася жыццю ў яго што-сядзённасці.

Надзея ЗУЕВА.
Фота з архіва гераіні.

